

İBADET ADABI VE AHLAKI

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

“Ancak tövbe edenler, durumlarını düzeltenler, Allah’ın kitabına sarılanlar ve dinlerini Allah’a has kılanlar müstesnadır. Bunlar müminlerle beraberdirler. Allah, müminlere büyük bir mükâfat verecektir.”¹

Sözlükte saf ve halis olmak, ıstılahta ise, iman, ibadet, itaat, ahlak ve amel gibi her türlü eylemde halkın övme ve yermesini düşünmeksizin sırf Allah için iyi niyetle iş yapmak, şirk, nifak, riya gibi şaibeli durumlardan uzak kalmak anlamına gelen ihlâs, ibadetlerimizde önemli bir olgudur. Bilindiği gibi insanın yaratılış gayesi Allah’ı bilmek ve O’na ibadet etmektir. Bir diğer ifadesiyle, ibadet ve itaat, yaratılışın gayesi, yüce Allah’a saygı ve bağlılığın açık bir göstergesidir. İslam’da ibadetlerin makbul olması ise belirli şartlara bağlanmıştır. Bunların başında, bu ibadetin usulüne uygun olarak, sırf Allah’ın rızası gözetilerek, ihlas ve samimiyetle eda edilmesi gelmektedir. Nitekim ibadetin kabul olması, onun sadece Allah rızası için yapılmasıyla mümkün olacaktır:

وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّىٰ وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَىٰ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَىٰ وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ

“Temizlenmek için malımı hayra veren en muttaki (Allah’a karşı gelmekten en çok sakınan) kimse o ateşten uzak tutulacaktır. Onun katında, hiçbir kimseye karşılığı ödenecek hiçbir iyilik yoktur. Yaptığı iyiliği ancak yüce Rabbinin hoşnutluğunu istediği için yapar. Elbette kendisi de hoşnut olacaktır.”²

Buradan ibadetin sırf Allah rızası için yapılması gerektiğini, aksi takdirde bunun kabul edilmeyeceğini anlıyoruz. Yine bu bağlamda, istisnasız tüm peygamberlerin tebliğ görevlerini derin bir ihlâs ve samimiyet içerisinde yerine getirdikleri ve insanlardan bunun karşılığında hiçbir şey beklemediklerini, ümmetlerine söyledikleri şu ortak sözlerle dile getirdiklerini görmekteyiz:

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfatımı verecek olan, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah’tır.”³

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ

“Ey Âdemoğulları! Her mescitte ziyaretinizi takının (güzel ve temiz giyinin). Yiyin için fakat israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez.”⁴

Bu âyet-i kerîme, kutsal mekânları çıplak olarak ziyâret eden ve ziyâret dönemlerinde et, yağ ve süt gibi değerli gıda maddelerini yemeyen ve tüm bunları dinî birer vecîbe oldukları

¹ Nisa, 4/146

² Leyl, 92/18-21

³ Şuarâ, 26/109, 127, 145, 164, 180

⁴ A’râf, 7/31

gerekçesiyle yapan cahiliye dönemi müşriklerinin⁵ bu inanç ve uygulamalarının bâtil olduğunu ifade etmek üzere indirilmiştir.

Ayet, aynı şekilde bizlere ibadet esnasında ve sair zamanlarda güzel ve temiz kıyafetlerle örtünmemizin gerekli olduğunu bildirirken, haram olduğu hususunda özel hüküm bulunmayan maddeleri israfa kaçırmaksızın yiyip içmemizde bir sakınca bulunmadığını da haber vermektedir.

Yüce dinimiz İslam, temizliğe büyük önem vermiştir. Özü itibariyle manevî kirlilerden arınma, Allah'ı tanıma, O'na itaat ve ibadet etme olan dinimiz, ruhumuzun yücelişi ve Allah ile manevî bağlantı ortamına geçebilmemiz için, bizleri çevreleyen fizik şartların da buna uygun hâle getirilmesini gerekli kılmıştır. Bu yüzden Kur'an-ı Kerim'de, ibadet hayatıyla temizlik ve zarafet arasında sıkı bir bağ kurulmuştur. Nitekim yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ

“Orada, (Mescid-i Kuba’da) temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah da böyle çok temizlenenleri sever.”⁶

Peygamber Efendimiz (s.a.s) de الطُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ **“Temizlik imanın yarısıdır”⁷** ; مِفْتَاحُ الصَّلَاةِ **“Namazın anahtarı temizliktir”⁸** gibi beyanlarıyla temizlik olmaksızın dinî hayatın ve dindarlığın yeterli düzeyde olamayacağını bizlerin gönlüne yerleştirmeye çalışmıştır.

Yüce Rabbimiz, Kur'an-ı Kerim'de mescitlerin zatına ait olduğunu ifade etmektedir.⁹ İbadetlerimizi eda etmek üzere evine misafir olduğumuz Zât'ın yüceliğini düşünerek beden ve elbiselerimizin temizliğine ve düzgünlüğüne dikkat etmeliyiz. Allah'ın evleri diyebileceğimiz mukaddes mekânlara, ibadet etmek üzere gelen insanların gönül huzuru içerisinde bu görevlerini yerine getirmelerine engel olabilecek her türlü ses, koku ve görüntü kirliliği oluşturacak durumlardan uzak durmalıyız. Nitekim sevgili Peygamberimiz (s.a.s), cemaate gelen kimselerin sarımsak, soğan gibi başkalarını rahatsız edici kerih kokulardan kaçınmalarını emretmiş ve insanları rahatsız eden her şeyin, melekleri de rahatsız ettiğini belirtmiştir.¹⁰

Yüce Mevlâmız, yaşadığımız dünyayı, meşru dairede her türlü ihtiyacımıza cevap verebilecek nitelikte nimetlerle donatmış ve bu nimetlerden öncelikli olarak faydalanma hakkını da biz inananlara vermiştir.

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

“Ey Ademoğulları! Her mescitte ziynetinizi takının (güzel ve temiz giyinin). Yiyin için fakat israf etmeyin. Çünkü o, israf edenleri sevmez. De ki: "Allah'ın, kulları için yarattığı zîneti ve temiz rızık kim haram kılmış?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında mü'minler

⁵ bk. Taberî, VIII, 159–163

⁶ Tevbe, 9/108

⁷ Müslim, "Tahare", 1

⁸ Ebû Dâvûd, "Salât", 73

⁹ Cin, 72/18

¹⁰Buhârî, "Et'ime", 49, "Salât" 160; Müslim, "Mesâcid", 73

içindir. Kıyamet gününde ise yalnız onlara özgüdür. İşte bilen bir topluluk için âyetleri, ayrı ayrı açıklıyoruz.”¹¹

Bizlere düşen ise, israfa ve gösterişe kaçmaksızın temiz ve güzel yiyeceklerden istifade etmek ve bu nimetlere karşılık küçük bir teşekkür anlamındaki ibadetlerimizi ifa ederken nezahet ve zarafet ölçülerine azami derecede dikkat etmektir.

Yüce Allah’ın, verdiği nimetleri kulunun üzerinde görmekten ötürü hoşnut olacağını ifade eden Peygamber Efendimiz (s.a.s), “ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ يُرَىٰ أَكْثَرُ نِعْمَتِهِ عَلَىٰ عَبْدِهِ ” buyurmuş,¹² bu sözleriyle, inanan bir insan için güzel ve temiz giyinmenin ne derece önemli olduğunu ortaya koymuştur.

Dinimizde âdeti ibadet hâline çeviren özellik niyettir. Bu yüzden tüm ibadetlerde niyet şart koşulmaktadır. Örneğin oruç niyet edilmezse, perhiz; namaz, niyet edilmezse beden eğitimi mesabesinde kalmaktadır. Diğer ibadetlerde de aynı şey söz konusudur. O halde niyet neredeyse ibadetlerin olmazsa olmaz şartlarından biridir.

İşte burada söz konusu edilen niyette ise asıl olan onun sırf Allah rızası için yapılmasıdır. Yani yapılan ibadete ihlas ve samimiyetin egemen olmasıdır. Kişiler gösteriş için herhangi bir şeyi ibadet maksadıyla yaparlarsa bu riya ve ikiyüzlülük gibi büyük bir tehlikeyi de beraberinde getirmektedir. Bu hâliyle gösteriş, amelleri boşa çıkaran, manevî bir hastalık şeklinde belirmektedir. Nitekim yüce Allah bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانَ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَاصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

“Ey iman edenler! Allah’a ve ahiret gününe inanmadığı halde insanlara gösteriş olsun diye malını harcayan kimse gibi, sadakalarınızı başa kakmak ve gönül kırmak suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. (Böyleleri, iyiliklerinin karşılığını göremezler). Allah, kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez.”¹³

Bütün buraya kadar anlatılanlardan çıkarılan sonuç, bir Müslümanın yaptığı her ibadette ihlas ve samimiyeti gözetmesinin, o ibadetin kabulü için büyük bir önemi haiz olduğudur. O halde, ibadetler ancak, ihlâs ve samimiyetle değer kazanmakta ve yapılan her meşru iş, iyi niyetle ibadete dönüşmektedir. Aile hayatımızda, iş çevremizde, çarşıda-pazarda, komşuluk ilişkilerimizde, hülâsa her yerde ve her zaman daima iyi niyetli olmaya ve yaptığımız her işte Allah’ın rızasını gözetmeye çalışalım.

Unutmayalım ki bunun dışındakiler boşa emek harcamak ve beyhude gayretten ileri gidemeyecektir. Bu durum hem dünyada, hem de ahirette böyle olacaktır. Kıyamet gününde, yaptığımız ibadetten teraziye konulacak iyi amel beklerken, Allah korusun bu beklentimiz hüsrana ve hayal kırıklığına dönüşmesin.

* Doç. Dr. Ömer YILMAZ * Dr. Y. Seracettin BAYTAR

¹¹ A’râf, 7/31–32

¹² Tirmizî, “Edeb”, 54

¹³ Bakara, 2/264